

økonomiske Navlestrængsoperationer. Og hvis nogen skulde synes, at det er saa sin egen Sag at bruge en Mythe som Bevisførelse, saa er jeg meget villig til at kalde Leda: Adamine Sørensen og den guddommelige Svane: en Løjtnant ved Husarerne. Thi det kommer i Hovedsagen ud paa ét. Hvad der i dette Forhold for Manden er et Moment, er for Kvinden en Begyndelse og en skæbnsvanger Begyndelse. »Det bødes der for i mange Aar, som kun var en stakket Glæde«, siger I. P. Jakobsen, og der er en anden Digter i vore Dage, Helge Rode, som siger med en Forstaaelse, der er finere, end nogen Kvindes kan være: »Jeg nynnner og jeg bøder — mit sølvhvide Slør, — det gemmer alle Kvinder, — naar Pigerdrømmen dør.« — Jeg siger, Gud hjælpe den Kvinde, som fik sit Slør saa ilde medtaget, at det ikke mere lader sig bøde men hænger som Pjalter mellem hendes afmægtige Hænder. Thi hun gemmer det alligevel ikke bort; om Synet af det slider og river i hendes Hjerte, hun tager det alligevel frem i sine ubevogtede Øjeblikke og breder det over sine Knæ og prøver at føje de sønderrevne Traade sammen igen; thi det er sit eget, ukrænkede Menneskebillede hun tilbeder i det Slør; og end ikke den varsomst elskende Mand kan skaane hende for Synet af det sønderrevne Slør, men hans Kærlighed alene gør hende det muligt at bøde Sløret, medens hun sagte nynnende lader det glide mellem sine Hænder.

Derfor skal vi handle varligt med den unge Kvinde, som det er givet os at værne, forstaa, at hendes Pigerdrøm er et Klenodie, som, en Gang mistet, aldrig gives hende tilbage; en Rigdom, hvis Minder hun kan leve paa ogsaa i Armodens Dage, og vi skal advare hende mod de Røster, som vil bilde hende ind, at denne Drømmetid er af det onde, usund og unaturlig og lokke hende til hurtigst mulig at gøre en Ende paa den; thi langt, langt hellere maa hun fortsætte sin Pigerdrøm lige op i den sene Alders

Dage end faa den sønderrevet for bestandig i et uværdigt Kærlighedsforhold.

Jeg véd nok, det siges saa raskt, at tager hun fejl den første Gang, saa kan hun jo prøve én, ja to, ja tre Gange endnu. — Ja, hvis hun er saa lykkelig at blive vraget første Gang, thi, som jeg sagde før: de færreste Kvinder formaar at tage sig selv tilbage; Naturens ubarmhjertige Lov holder dem fast. Samfundets Udvikling gaar ikke i Retning af større Frihed for den enkelte, tvertimod, den gaar i Retning af at indskrænke den enkeltes Frihed til Fordel for det almene Vel. Kan Kvindens erotiske Frigørelse ikke opnaaes uden paa Slægtens Bekostning, saa vil den skade det almene Vel og blive en Hindring paa Udviklingens Vej; og den maa da som alle Hindringer fjernes. Dette sidste er saa indlysende, at det ikke er værd at spille Ord paa.

Men Mandens og Kvindens Ligestilling paa alle Omraader maa da ogsaa en Gang medføre, at Manden frivillig paalægger sig selv de Indskrænkninger, som Samfundet fordrer af Kvinden i Slægtens Navn; — kan og vil han gøre det? — Ja, det Spørgsmaal vil først staa paa Dagsordenen, naar en Gang Mand og Kvinde, jævnbyrdige paa alle Omraader, enes om Betingelserne for en ny og bedre Samfundsordning.

Og indtil den Dag kan Dansk Kvinde-samfund rolig lade det sædelige Lighedskrav hvile uden derfor at stryge sit Flag, stadig tro imod de Ord: Tænk altid derpaa, tal aldrig derom, — og vedblive at forfølge sit Maal: Kvinders Selvstændighed. Thi i denne Selvstændighed ligger den eneste erotiske Frigørelse for Kvinden. Den Kvinde, som har lært gennem Arbejde og Udvikling at elske sin Selvstændighed saa højt, at den virkelig bliver et Offer, hun bringer den Mand, hun elsker og det Hjem, hun med ham vil skabe, hun er allerede erotisk frigjort, hun bliver aldrig sin Elskers Slave, og hendes Attraa bliver hende